

ကလျာ

(ပိဋက/သိပ္ပံ)

ကျွန်ုပ် မ ဘ ဝ ၏ အ လင်း ရောင်

အခန်းတစ်

ထိုနေ့ကညနေမှ စပြီး ညဆယ်နာရီထိတိုင်အောင် မိုးသည် ခပ်စိပ်စိပ်နှင့် သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရွာနေသည် ။
မိုးလယ်ကာလဖြစ်သော်လည်း ခါတိုင်းလို တစ်မိုးလုံးပြိုကျမတတ် သည်ထန်စွာ ရွာသွန်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။

သို့သော်လည်း ညနေကတည်းက ယခုအချိန်ထိ ဆက်တိုက်ရွာသွန်းနေသဖြင့် ဆိုင်မှာ လူပါးနေသည် ... ဆိုင်ရှင်ဦးကျင်ဝင်းပင် မျက်နှာမကောင်းလှ...။

"စိတ်ဖြေရာ" စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်စက စားပွဲပြည့်အောင် လူတွေ စည်ကားလှသော်လည်း ယခုနောက်ပိုင်းမှာ ဆိုင်တွေကလည်း များ လာ၊ စီးပွားရေးတွေလည်း ကျဆင်းစပြုလာသဖြင့် ဆိုင်မှာ တနေ့တခြား လူပါးခဲ့ပြီ...။

"ခုဆက်လက်ပြီးတော့ တေးသံရှင် "မဒီနွယ်"က သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် တေးဖြစ်တဲ့ "စိတ်ဖြေရာ" သီချင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေပါဦးမယ်ရှင်"

ဂျက်စမင်ဟု အမည်ယူထားသော မသန်းအေးက ကြေညာလိုက်သဖြင့် ကျွန်မထိုင်နေရာမှ ထပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရသည် ။

မဒီနွယ်ဆိုသောကျွန်မသည် ဂျက်စမင်လောက်၊ ပပစန္ဒီလောက် ဆွဲ

ငင်ညှို့ယူအားကောင်းသော မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါ...။ ဆိုင်၌ ထားရှိသော ထောင်ကျော်တန်သရဖူမပြောနဲ့ သုံးလေးရာတန် ပန်းကုံးများကို ပင် နေ့စဉ်မရတတ်သော စားသောက်ဆိုင်မှ ခပ်ညံ့ညံ့ အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည် ...။

သို့သော်...

ဤဆိုင်မှာ ဦးကျင်ဝင်း ဆက်လက်လက်ခံထားသော အကြောင်းအရာမှာ ... မဒီနွယ်၏ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှသော "အသံ"ကြောင့် ဖြစ်လေသည် ...။

ဤစိတ်ဖြေရာတေးသီချင်းကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရေးစပ်သီကုံးခဲ့လေသည် ...

စောစောဆီက အနောက်တိုင်းတေးဂီတကို မြန်မာစကားလုံးများ သွင်း၍ ဆူဆူညံညံ တက်တက်ကြွကြွနှင့် သွေးဆူလာအောင် အော်ဟစ်သီဆိုခဲ့ကြသော တေးသံရှင်များ အပြီးမှာ ... ခပ်ညက်ညက် ခပ်ပြေပြေလေး တီးခတ်လိုက်သော အော်ဂင်နှင့် အတူ ကျွန်မ မဒီနွယ်၏ "စိတ်ဖြေရာ"တေးသံသာက ငြိမ့်ညောင်း ညက်ညော ညင်သာစွာ စီးမျောပျံ့လွင့်သွားသည် ။

အရက်ခွက်ကိုင်ထားသူများ ၊ စကားပြောနေဆဲ ယောက်ျားများ အသည်းတုံးလေးကို တူနှစ်ချောင်းဖြင့်ညှပ်၍ ပါးစပ်နားတေ့ထားဆဲ လူဝဝကြီးအပါအဝင် စားပွဲမှာ ရှိနေသမျှ သူများအားလုံး ခေတ္တမျှငြိမ်ကျသွားပြီး မဒီနွယ်ရှိနေရာစင်မြင့်ပေါ်သို့ တညီတညွတ်တည်း လှည့်ကြည့်ဖြစ်ကြသည် ။

သို့ပါသော်လည်း ...

လူကြီးလူကောင်းများ ၏ အလယ်မှာ ကုဋေရှိစွာသီဆိုနေသော အဆိုတော်အစ်မကြီးများ ၏ ကျက်သရေမျိုးကို ဆောင်ထားသောမဒိန္နယ်၏ ငြိမ်သက်မှုကို သူတို့ ကြာရှည်စွာ ခံစား၍ မရကြ...

သီချင်းတစ်ဝက်လောက် အရောက်မှာ ပင် ကိုယ့်အရက် ကိုယ်ဆက်သောက်ကြ၊ ကိုယ့်အစားကိုယ်ဆက်စားကြ ကိုယ့်စကားကိုယ်ဆက်ပြောကြနှင့် ဖြစ်ကုန်တော့သည် ...

စားသောက်ဆိုင်လာ ပရိသတ်ဆိုသည် က အနုပညာခံစားချင်သူ မပါသလောက် ရှားသည် ...

မြူးကြွ ဟစ်အော်သောသံစဉ်အတိုင်း လှုပ်ရွှခုန်ပေါက်မှုကို ကြည့်ရှုနားဆင်ကာ သူတို့ ပါ တက်ကြွလှုပ်ရွှ သွေးဆူလာသည် ကို ပို၍ နှစ်သက်တတ်ကြသည် ... သို့သော်လည်း မဒိန္နယ်၏ တေးသံကဖြင့် မိုးစက်ကြွေသံများ နှင့် အတူ လှိုက်လှဲလှိုင်းခတ်နေဆဲပင်။

"စိတ်ဖြေရာ"

...သောကအမောတွေ xx ဒေါသအမောတွေ xx ဘဝအမောတွေ ပြေပျောက်ကြပါစေ...

ဤကမ္ဘာမြေသည် ...

ရောင်စုံပန်းများ x တစ်ရာ x နှစ်ရာ x ကုဋေကုဋာမက xx ပွင့်ကြလေသည် xxx

ဤမြေမှ xx

သီးနှံများ စွာ xx စားစရာ x သုံးစရာ x ပဒေသာရှိနေ xx

လူသားတို့ x သောက်ရန် x သုံးရန် x စိမ့်ရေ x စမ်းရေထာဝရ x စီး
ဆင်းနေ xx

ဤမျှ x လှပ x ပြည့်စုံသော x ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အေးငြိမ်းချမ်းသာ xx
နေကြစေ xx နေနိုင်ကြစေ x

လောကအလှကိုခံစားစေ x

သောကဟူသမျှ ပြေပျောက်စေ xx

လူသားတို့ ၏ x နှလုံးအိမ်မှာ xx မေတ္တာတရားနှင့် x စိတ်ထားဖြူစင်
x အေးမြကြည်လင် x ပျော်ရွှင်ကြပါစေ xxx (လူကြီးမင်းများ အားလုံး
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေရှင်)

တေ သ ဝိသုဒ္ဓိ အ ဆ ့းမ ့ာ နှုတ်ဆက်စကားကိုဆိုရင်း...
ဦးညွတ်အလေးပြုပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ရသည်။ ။

မဒိန္နယ်၏ အလှည့်အပြီးတွင် ညဆယ်နာရီ ကျော်သွားပြီ...

လေးဝိုင်းသာရှိသည့် အနက် သုံးဝိုင်းမှ ဧည့်သည် များ ပြန်ရန် ပြင်
ဆင်နေကြပြီ...

မဒိန္နယ်တို့လို အဆိုတော်များ ထိုင်ရသည့် နေရာနှင့် နီးသောထိပ်
ဆုံးဝိုင်းမှ ယောက်ျားသားကြီး လေးယောက်က... စကားမဆုံး အရက်
သောက်၍ ကောင်းကြတုန်း...

သူတို့ ၏ စကားများ အရ မော်လမြိုင်ဘက်မှ ကားနှင့် ရောက်လာ
သော သူတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မှ အိမ်ရှင်က ဧည့်ခံနေခြင်း ဖြစ်လေသ
ည်။ ။

"ဒီတစ်ချို့တော့ အပွဲလား..."

"မပွနိုင်ပါဘူးဗျာ စီးပွားရေးတွေက ဟိုမှာ လည်း မကောင်းကြဘူး။ အိမ်ကမသွားနဲ့ တော့လို့ ပြောတာ ကျွန်တော်က ကိစ္စလေးတွေ မပြတ်တာ ရှိလို့ သွားမှာ "

"ကြာမှာ လား"

"အခြေအနေအရပဲ"

"ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ဘယ်တော့ ကွန်တက်(က်) လုပ်မလဲ"

"မလုပ်ဘူးဗျာ ပြန်လာမှ ပဲ တွေ့တော့မယ်။ အိမ်ကိုတောင် လုံးဝအသိမပေးဘူး။ ယောက်ဖပါလာလို့ ရန်ကုန်မောင်းချခဲ့ရတာ အရင်တခေါက်က အတော်လေး ရှုံးသွားတယ်။ အမျိုးတွေဆီကတောင် ငွေတွေချေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီတခေါက်ပြီးမှ ပြန်ဆပ်ရမှာ "

အသံကခပ်ဝဲဝဲ...

သူတို့ ဝိုင်းနားသို့ ဂျက်စမင်နှင့် နှင်းဆီဖူးတို့ ကပ်သွားကြသည် ။

"ဒီနေ့ မိုးတအားရွာလို့ ကားပျက်သွားပြီတဲ့ ...အဲဒါအစ်ကိုကြီးတို့ လိုက်ပို့ပေးပါလားဟင်"

"တို့ နဲ့ လိုက်ရင် ငရဲပြည်ခေါ်သွားမှာ မကြောက်ဘူးလား"

"မကြောက်ပါဘူး တာဝတိံသာ နတ်ဘုံနတ်နန်းကိုပဲ ပို့ပေးမှာ လို့ ယုံကြည်ပြီးသား..."

ရယ်မောသံများက ဝက်ဝက်ကွဲမျှ။

ကျန်မ၏ ဘေးမှ ဟန်နီချစ်က နားနားကပ်ပြီး...

"ကားပျက်တယ်ဆိုတာ တကယ် မဟုတ်ဘူး သိလား...မဒီနွယ် မိုးတွေရွာတော့ ဦးကျင်ဝင်းက သူ့ကားစုတ်ကြီး ပျက်မှာ စိုးလို့ ..."

"ချစ်က ဘာနဲ့ ပြန်မှာ လဲ"

"ကိုကို လာခေါ်မယ်လေ"

"ဪ...ဟုတ်သားပဲ"

ဟန်နီချစ်၏ ချစ်သူက...တက္ကစီမောင်းသည် ၊ သူက ညဆယ်နာရီခန့်မှာ ကားသိမ်းပြီး သူ့ချစ်သူကို လာခေါ်ကာ အတူပြန်ကြသည် ။

ကားကို တောင်ဥက္ကလာပမှ ကားအုံနာ(ပိုင်ရှင်) အိမ်ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ကာ သူတို့ နှစ်ယောက်က နှစ်လမ်းကျော်မှ အိမ်ကို အတူပြန်ကြသည် ... ဟန်နီချစ်ကိုပို့ပေးပြီးမှ ကိုဟန်သိန်းက နောက်လမ်းမှ သူ့အိမ်သို့ ပြန်သည် ။

ကိုဟန်သိန်းနှင့် ဟန်နီချစ်ဟု အမည်ယူထားသော မြင့်မြင့်စိန်တို့ နှစ်ဦးကို နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း သဘောတူထားကြပြီးသား ဒီတစ်မိုးငွေစုပြီး သီတင်းကျွတ်လျှင် လက်ထပ်ကြမည်၊ လက်ထပ်ပြီးလျှင် ဤစားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုသောအလုပ်မှ နုတ်ထွက်မည်။

နှစ်ကိုယ်တစ်ဘဝ ထူထောင်ရေးအတွက် ရိုးရိုးသားသား ကြိုးစားနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

မဒီနွယ်တို့ ဟန်နီချစ်တို့လို မဟုတ်သော ဂျက်စမင်နှင့် နှင်းဆီဖူးတို့က ငွေကို ရသလိုရှာမည်။ ကိုယ်ခန္ဓာကာကွယ်မှု တံတိုင်းကိုလည်း သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိကြသူများ ပါ...

"မဒီနွယ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... ကိုယ်တို့ ကလည်း လမ်းမကြုံလို့ ပါ... သမိုင်းနဲ့ ဥက္ကလာက တခြားစီလေ"

"ရပါတယ် သွားကြပါ။ အရင်တစ်ခါတုန်းကတော့ ကားငှားပြန်ဖူးတယ်။ ဒီနေ့သာ ကားငှားရရင်တော့ မွဲပြီ"

"အင်းလေ...ဒီနေ့ကလူလာနည်းတော့ တို့ လည်း လက်ချည်းပဲ ပြန်ရမှာ "

ဤဆိုင်တွင် စဝင်စက ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ်လာကြ ပြန်ကြ ထမင်းမကျွေး တစ်လတစ်ထောင် ပေးသည် ၊ ပန်းကုံးရလျှင် ထက်ဝက်စီယူ...။

နောက်ပိုင်း ဦးကျင်ဝင်းက မူပြောင်းလိုက်သည် ။ ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ်လာ ညစာ ထမင်းတစ်နပ် ကျွေးမည်၊ အပြန်ကားနှင့် လိုက်ပို့မည် လခမပေး၊ ပန်းကုံးနှင့် သရဖူများ ပေါ်မှ လည်း လေးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသာ ပေးမည်ဟု ဖွဲ့စည်းပုံပြင်သည် ။

အားလုံး သဘောတူကြပါသည် ။

တူရမည်လေ တစ်ညတည်းနှင့် ရှစ်ရာ တစ်ထောင် ရကြသည် ချည်း...
...

ယခုနောက်ပိုင်းမှာ တော့ ဆိုင်သို့ လာသူနည်းသွားသဖြင့် ဦးကျင်ဝင်းလည်း ဝင်ငွေလျှော့ ကျွန်မတို့ လည်း တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းစရိတ်ပင်မကျေ။

"ဟေး မဒိန္နယ်...ယူ...အိုင်တို့ နဲ့ လိုက်မလား...၊ ဒီအစ်ကိုကြီးက ကြို့ကုန်းထိ ပြန်မှာ တဲ့ "

"နေပါစေ... နှင်းဆီ"

ကျွန်မ မဒိန္နယ်က ကောင်တာဘေးမှာ ရှိနေဆဲ ဦးကျင်ဝင်းဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး...

"ကားပျက်တယ်ဆို...ကျွန်မ ဘယ်လိုပြန်ရမလဲ"

"ဘာလဲ မာစီဒီးနဲ့ လိုက်ပို့ပေးရဦးမှာ လား...နှင်းဆီဖူးက ခေါ်နေတာ

ပဲ လိုက်သွားပေါ့"

ယနေ့ဆိုင်မှာ လူနှစ်ဆယ်လောက်သာ လာသဖြင့် အလုပ်သမား စရိတ်ပင်မကျေ၍ မျက်နှာကြီးနီပြီး အလကားနေရင်း စိတ်တိုနေသော ဦးကျင်ဝင်းကို ဘာမှ ထပ်မပြောရဲတော့ပါပဲနှင့် ...

သူတို့ တတွေနှင့် လိုက်ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဆုံခဲ့ပြီလေ...

ထိုမိုးညသည်

မဒီနွယ်ဟု အမည်ခံယူထားသော ကျွန်မအတွက် နိမိတ်ဆိုးည၊ အန္တရာယ်ဆိုးည... ကံဆိုးမိုးမှောင်ည။

မော်လမြိုင်ဘက်မှ ဧည့်သည် ဆိုသော အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဦးလေးကြီးက သူ၏ ဗန်ကားကို သူကိုယ်တိုင်မောင်းသည် ။ သူ့ဘေးမှာ ကမာရွတ်၌ နေသည် ဆိုသော လူကြီးတစ်ယောက်။

နောက်ခန်းမှာ က နှင်းဆီဖူးနှင့် ကျွန်မ။

ပပစန္ဒီက အမျိုးသားနှစ်ယောက်ပါရှိသော သူမ၏ အသိမိတ်ဆွေကားနှင့် ပါသွားသည် ။

နှင်းဆီဖူးကဖြင့် ယခုမှ တွေ့ရသောအမျိုးသားကြီးများကို သူ၏ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်ပမာ ရောရောဝင်ဝင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှသည် ။

သူတို့ ၏ စကားများ ထဲတွင် အစ်ကိုကြီးက ဘယ်မှာ နေလဲ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ...၊ ညီမလေး ဒီလိုအဆိုတော်ဖြစ်အောင် ဘာတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့

ရသလဲ ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသလဲ ဆိုတာတွေ လုံးဝမမေးကြ၊
မပြောကြ။

လက်ရှိအခြေအနေပေါ်မှာ ပင် သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက် ရှိနေကြတော့သ
ည် ...။

"ဟေးဟိုဘက်က မဒီလေး ငြိမ်လှချည်လား"

ရှေ့ခန်းမှ ဦးလေးကြီးက နောက်လှည့်မေးလိုက်ချိန်မှာ အရက်နံ့က
လှိုင်လာ၏။

"မငြိမ်ပါဘူး ပြောစရာစကားမရှိလို့ ပါ"

"ဘာအကြောင်းအရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ရင် စကားဖြစ်တာပေါ့
"

"အဲဒီလိုပြောစရာကို အကြောင်းအရာ မရှိလို့ ပါ"

"မဒီကလည်း ဟယ် လိုက်ပို့ခလေး ကျေအောင်တော့ အစ်ကိုကြီးတို့
အကြိုက်..."

"ဆောရီးပဲနှင်းဆီ ကိုယ် ဘာမှ မပြောချင်လို့ ပါ"

"ကဲ...ကြားကြတယ်နော် နှင်းဆီကပဲ နှစ်ယောက်စာပြောမယ် ဟား..
..ဟား...ဟိ"

နှင်းဆီဖူးတို့ က အမြဲပျော်နေပုံရသည် တစ်ချိန်လုံးလှုပ်ရှု ဟီလာတို
က်နေတတ်သည့် မိန်းကလေး...

"အို"

ကျွန်မက နောက်သို့ဝဲလာသောလက်ကြီးကို
အလန့်တကြားရှောင်ပြီး ကားထောင့်ဘက် တိုးကပ်ရင်း အပြင်ဘက်သို့

မျက်နှာလွှဲထားရ၏။

မိုးသည် သည်းလည်း မသဲ၊ စဲလည်း မစဲပေ...။

မိုးစက်ပွင့်တို့ သည် ကားမှန်ဆီသို့ ပြေးဝင် လာပြီး ချက်ချင်းပင် ရေစီးချောင်းလေးအဖြစ်နှင့် လျှောကျသွားသဖြင့် မှန်သည် မှန်ဝါးနေ၏။

လမ်းဓာတ်မီးတိုင်နှင့် ကားလုံးများ ၏ အလင်းရောင်တို့ သည် လင်းလက် ဖြာထွက်နေသဖြင့် ဝန်းကျင်ကိုပင် သဲကွဲစွာမမြင်ရ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမသိ။

စကားသံတွေကြားနေရပြီး နောက်မှာ ကားသည် လမ်းချိုးတစ်ခုထိ ပ်မှာ ထိုးရပ်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ကလည်း ဗျာ မိုးထဲလေထဲမှာ "

ရှေ့မှ လူကြီး၏ ရယ်သံက ကျားဟိန်းသံကြီးလိုပါပဲလား...။

"ဟင်...နှင်းဆီက ဘယ်လဲ"

"ကိုယ်ဆင်းရစ်တော့မယ်လေ၊ မဒီကို ဒီအစ်ကိုကြီးက အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမှာ ပါ သွားတော့နော်..."

"ဟာ... မဟုတ်ဘူး ...နေ...နေဦးလေ...အို..."

"နှင်းဆီဖူးက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ၊ တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး စောစောကလူကြီး၏ လက်မောင်းကို ပြေးဖက်လိုက်ချိန်မှာ ..."

စက်ရပ်ထားခြင်း မရှိသောကားက အရှိန်နှင့် ထွက်လိုက်သဖြင့် ကျွန်မ၏ ဟန်ချက်လွတ်ကာ ကားထဲမှာ ပင် နောက်သို့လန်ကျသွား၏။

"ရပ်...ရပ်ပေးပါ...ကျွန်မ နှင်းဆီဖူးနဲ့ အတူ နေခဲ့တော့မယ်..."

"သူတို့ လမ်း သူတို့ သွားကြပါစေကွယ်၊ မင်းအိမ်ရောက်အောင် ဦး

လေး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်"

"ဦးလေး" ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းပါလာသဖြင့် ကျွန်မသည် သူတော်ကောင်းကိုများ ပစ်မှားမိသလားဆိုသော ယုံကြည်ချင်စိတ်ကြောင့် စိတ်အနည်းငယ် သက်သာရာရခဲ့သည်။ ။

နှင်းဆီဖူးတို့ ပပစန္ဒီတို့ တတွေက လာသမျှလူအပေါင်းကို ကိုယ့်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် "ဦး" "ကိုကြီး" တစ်ခါတစ်ရံများ "ကိုကို"အထိ ခေါ်လေ့ရှိကြသည် ...။

ဤကားပိုင်ရှင်မှာ စားသောက်ဆိုင်မှ အဆိုတော်လေးများ နှင့် သိပ်ပြီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား ဖြစ်ပုံမရ...

အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီးပါးအရွယ် နယ်မှ ရောက်လာသော ဧည့်သည် တစ်ဦး ဖြစ်သည် ကဖြင့် သေချာပြီ...

"မိန်းကလေးသွားမှာ ကြို့ကုန်း သုံးလမ်းနော်..."

"ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ရှင် နည်းနည်းတော့ဝေးတယ်၊ ခုရောက်ခါနီးပြီလားဟင်"

"အခု ဩယ်နေရာရောက်နေမှန်းတောင် မသိဘူး"

"ဘုရားရေ"

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွာ...မိုးလင်းရင်တော့ ရှာတွေ့မှာ ပေါ့"

"ဦးလေးရယ် မနောက်ပါနဲ့ ရှင် ကျွန်မ တကယ်ကြောက်လို့ ပါ..."

"မကြောက်ပါနဲ့ ကွာ"

"ကားခဏရပ်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ယောက်ကို မေးရအောင်လေ..."

တစ်စုံတစ်ယောက်သောလူသား၏ အကူအညီကို ရချင်နေမိသည် ...

"မင်းတို့ ခါတိုင်း ဘယ်လိုပြန်ကြလို့လဲ"

"ဆိုင်ကဖယ်ရီနဲ့ အဆောင်ရှေ့အရောက် လိုက်ပို့တာပါရှင်"

"အသွားအပြန်လား"

"ဟင့်အင်း အသွားကညနေဆိုတော့ ကိုယ့်ဘာသာသွားရပါတယ်။
အပြန်...အပြန်ကျမှ လိုက်ပို့တာ..."

"ဒါဆို ဒါပထမဆုံး တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရတာလား..."

"ဟုတ်"

အမှန်က ဒါ ဒုတိယအကြိမ်ပါ။ ရှင်းမနေချင်၍ ဟုတ်တစ်လုံးပဲ ပြော
လိုက်ရသည် ။

ပထမတစ်ခါပြန်ရစဉ်က...ကားတကယ်ပျက်သဖြင့် ဆိုင်က စီစဉ်
ပေးသည် ။ ကစ်ချင်း(မီးဖိုဆောင်) ထဲမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ အ
သိမိတ်ဆွေကားဖြင့် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖူးသည် ။

ထိုညက ခုလောက်လည်း နောက်မကျ၊ ခုလိုလည်း မိုးမရွာ။

"အိမ်မှာ မိဘတွေရှိလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

စကားကြောရှည်မှာ စိုး၍ လိမ်ညာပစ်လိုက်ရသည် ။

"မိဘကဘာလို့ ဒီအလုပ်လုပ်ခိုင်းတာလဲ"

"ကျွန်မ...ကျွန်မဒီအလုပ်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန် လုပ်စားတာပါ
ရှင်...သီချင်းဆိုရုံပဲဆိုပြီး ရိုးရိုးသားသားလုပ်စားကြတဲ့ ကျွန်မလို မိန်းက
လေးတွေ အများကြီးပါ ဦးလေးရယ်"

အသံကတုန်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်လာသည်။ ။

ကားမောင်းနေရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကို လှမ်းကြည့်နေကြောင်း ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ကားမီးရောင်နှင့် သူ့မျက်နှာကို လျှပ်တစ်ပြက် မြင်လိုက်ရသည်။ ။

ကျွန်မကိုဖြင့် သူမြင်ရမည်မထင်။ ကားနောက်ခန်းမှာ မှောင်ပိန်းနေ၏။

ကားသည် ပိုမို၍ အရှိန်ပြင်းလာသည် ...။

လမ်းကျယ်မဟုတ်တော့...

လမ်းကကျဉ်းမြောင်းပြီး လမ်းဘေးမှာ မီးရောင်လက်လက်ပင် မမြင်ရသဖြင့် လူနေရပ်ကွက် မဟုတ်တော့ပြီဟု တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ သိလိုက်ရပြီး မကြာမီမှာ ပင်...

ကားကို လမ်းဘေးသို့ ရုတ်တရက်ထိုးချပြီး ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့်...

"ဟင်...ဘာ ဘာဖြစ်လို့ လဲရှင်"

"ခဏပါ မိုးရေဝင်လို့ ဆီပိတ်သွားတယ်ထင်တယ်"

ဆီပိတ်လျှင်ကားက တုန်တုန်၊ တုန်တုန်ဖြစ်တတ်၏ ၊ ယခုဘာမှ မဖြစ်ပဲနှင့် ရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့်... ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေဆဲမှာ ...

ဦးလေးကြီးက သူ့ကားမှန်ကိုတင်ပြီး...ကားရှေ့ဘက်သို့သွားကာ ကား၏ ဘောနပ်စ်အဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သဖြင့်...

"ကားတကယ် ပျက်သွားတာများ လား"

ဟူသော ယုံကြည်စိတ်နှင့် သံသယစိတ်တို့ ရောထွေး ကြောက်ရွံ့နေဆဲမှာ ကျွန်မ၏ ဘေးမှ တံခါး ဝှန်းဆို့ပွင့်သွားသဖြင့်...

"အမယ်လေး"

လန်ဖျပ်ပြီး ကျုံးအော်ချိန်မှာ သူကကားထဲသို့ သူ့ကိုယ်ကြီး ကုန်းညွတ်လာကာ...

"မင်း...အော်လည်း ဘယ်သူမှ မကြားနိုင်ဘူး မရုန်းနဲ့ နော်"

"ဟင်...ဟင်...ရှင် လူယုတ်မာကြီး ခွေးကြီး"

ခြေထောက်နှင့် သူ့ရင်ဘတ်ကို စုံကန်ထည့်လိုက်သဖြင့် သူက "အင့်
"ကနဲ တစ်ချက် ယိုင်သွားပြီးနောက်မှာ ... ဒေါသစိတ်နှင့် သူကပို၍ ခက်
ထန်ကြမ်းတမ်း လာတော့သည်။

ကျွန်မက ကူရှင်ပေါ် လန်လဲကျသွားချိန်မှာ လက်တစ်ဖက်က
ကားကြမ်းပြင်ပေါ်ကျပြီး...တစ်စုံတစ်ခု တွေ့နိုးနိုးဖြင့် စမ်းရင်း -
ရုန်းရင်း - အော်ရင်း ရှိနေချိန်မှာ

ကျွန်မ၏ လက်ထဲသို့ ကားပစ္စည်းအိတ်ထဲမှ ဝက်အူလှည့် ခပ်ရှည်ရှည်
တစ်ချောင်းကို မိမိရရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီ...။

"ဖယ်....ဖယ်....လွှတ်....ကဲ... ဟာ"

ခြေထောက်ကလည်း ကန် လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်၍
ဝက်အူလှည့်ကို တင်းတင်းမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သူ၏ ရင်ဘတ်တစ်ဝိုက်ကို
အားနှင့် ထိုးစိုက်လိုက်သည်။ ။ ရုန်းကန်ရင်း အင်္ကျီလန်သွားသဖြင့်
သူ့ဝမ်းဗိုက်သားက ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။

ဝက်အူလှည့်သည် ထိပ်က ချွန်ထက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပထမထိုး၍ မဝ
င်။

လက်တစ်ဖက်က သူ့ပခုံးကို မလွှတ်တမ်း ဆွဲထားမိသဖြင့် သူကတ

စံဖန် ပြန်ရုန်းရာမှ ငိုက်ကျလာသဖြင့် ဝက်အူလှည့်သံချောင်းသည် သူ့ရင်ကို ပေါက်ဝင်သွားပြီဆိုသော အသံဝင်လာသည် နှင့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အားကုန် ထိုးထည့်လိုက်ချိန်မှာ ...

"အင့်...အ"

ဆိုသော ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် မချိမဆုံအသံကြီးကို အနီးကပ် ကြားလိုက်ရပြီး နောက်မှာ ...

ထိုလူကြီးက ပိကျလာတော့သည် ။ ပိကျ လာလေ ပို၍ စူးနှစ်စိုက်ဝင်လေ...

"အ...မယ်...လေး"

မေ့မြောလဲကျမသွားအောင် မနည်းစိတ်ကိုတင်းပြီး ရှိရှိသမျှသော ခွန်အားကို စိုက်ထုတ်ကာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို တွန်းချလိုက်သည့် အခါ... နောက်ထိုင်ခုံနှင့် ရှေ့ထိုင်ခုံကြားသို့ သူ့ခေါင်းကြီး ထိုးစိုက်ကျသွားသည် ။ ကျွန်မက ရှိသမျှသောအားကို အစွမ်းကုန်သုံး၍ ကျုံးထပြီး ကားအပြင်သို့ ထွက်လိုက်ရာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မြေကြီးပေါ်သို့ ပုံလျက်လဲကျ၏။

ထိုလူကြီး၏ ခြေထောက်က တဆတ်ဆတ် တုန်နေသလို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ...

"အသက်ငင်နေပြီ"

ဆိုသော အသိကြောင့် လမ်းဘေးက ကျုံးထလိုက်သည် ...။

ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပေါ်မှာ သဲတွေ သွေးတွေနှင့် ...

မိုးသည် ပို၍ သည်းထန်လာ၏။

ကျွန်မသည် ကားဦးတည်ထားသောအရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်

သော လမ်းအတိုင်း အားကုန်ပြေးတော့သည်။ ။

ပြေးရင်း နောက်တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ အဖြူရောင်ဗဲန်ကားကို ခပ်ပျပျပင် ငြိမ်သက်စွာ မြင်လိုက်ရသဖြင့်-

"သူ့ လိုက်မလာနိုင်တော့"

ဟူသောအသိက ဆတ်ဆတ်ခုန်နေသော နှလုံးသားကို အနည်းငယ် သက်သာရာရစေသည်။ ။

ကျွန်မ ဆက်လက် ပြေးနေပါ၏။

ကိုယ်ပေါ်မှ သဲတွေ၊ သွေးတွေကို မိုးရေကဆေးကြောပေးနေသလို တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနစ်နေလေပြီ...

ကြောက်လန့်လွန်းအားကြီးခြင်းနှင့် ခရီးရှည်ကြီးကို အားကုန်ပြေးနေခြင်းကြောင့် ဟပ်ထိုး လဲတော့မည်...။

ထိုအချိန်နှင့် တည့်တည့်မှာ ပင် ကားမီးလုံးကြီးနှစ်ခုမှ အလင်းတန်းက စူးစူးရှရှ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာချိန်မှာ ...

ကျွန်မသည် ကားရှေ့တည့်တည့်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွားတော့သည် ...။

ထိုမိုးသည်းည သန်းခေါင်ယံကာလသည် ကျွန်မအဖို့ ငရဲကြီးရှစ်ထပ်သို့ အရှင်လတ်လတ် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဆင်းသွားရသည် သို့ ရှိပါချေပြီ...

"အား...တိုက်ပြီ"

"လူ...လူရှေ့မှာ လူ"

ကားဘရိတ်အုပ်သံနှင့် လူသားနှစ်ယောက်၏ အသံကို ကျွန်မနောက်

ဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။ ။

အမှန်မှာ ...

ကားထဲမှ လူများ ထင်သလို ကားနှင့် တိုက်မိခြင်းမဟုတ်...

လမ်းကွေ့မှာ ဘွားခနဲထွက်လာသော ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ကျွန်မ
ဘာသာ ဝမ်းလျားထိုး လဲကျသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည် ...။

မိမိဝန်းကျင်သာမက ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးပါ ပိန်းပိတ်နေသော
အမှောင်ထုထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ဆုံးသွားပြီဟု ကျွန်မ သိလိုက်ရပြီး
နောက်မှာ ...

အခန်းနှစ်

တောင်စောင်းတစ်ခုကို ခက်ခက်ခဲခဲ ကုပ်တွယ်ထားရသည် ။ အောက်ခြေ၌ မြင့်မားမတ်စောက်ပြီး ချွန်မြသော ကျောက်တုံးကျောက်ဆိုင်များက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

လက်အံသေလှပြီ။

လွတ်ကျသွားသည် နှင့် အသက်နှင့် ခန္ဓာ သီးခြားစီဖြစ်တော့မည်ဟူသော အသိဖြင့်စိတ်က ကြောက်ရွံ့ခြင်း၏ အထွတ်အထိပ်မှာ ရှိနေသလို ။

ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံးလည်း နေရာမလပ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေ၍ စက္ကန့်သို့မဟုတ် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ပြုတ်ကျတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် အားစိုက်၍ တွယ်တက်ရင်း...

"အင်း"

ဟူသော အသံထွက်သွားမိသည် နှင့် ...

"ဟော...ဟော...အသံထွက် လာပြီ သတိရပြီထင်တယ် ဒေါက်တာ..."

"

မိမိသည် တောင်စွန်းတစ်ခုမှာ တွယ်ကပ်နေခြင်းမဟုတ် လူတွေသူတွေရဲ့ အလယ်မှာ ရောက်နေခြင်း... ဟူသောအသိဖြင့် မျက်စိကိုအားယူ

၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ မိမိကိုယ်ပေါ်မှ အုပ်မိုး၍ မိမိကို
ဝိုင်းကြည့်နေကြသော

"မျက်နှာစိမ်းမျက်နှာများ "

အားလုံးငါးယောက်... ယောက်ျားကြီးငယ် ရွယ်စုံသုံးယောက်၊
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်...

"ဟဲ့...မိန်းကလေး သတိရပြီလား"

"မင်းကလဲကွာ ဖြည်းဖြည်းသာသာမေးပါ"

"ဪ...သူသတိရလာလို့ ဝမ်းသာလို့ မေးတာပါ၊ ရှင်ကလည်း "

"အန်ကယ်...သူ့အခြေအနေ..."

စိုးရိမ်မျက်နှာနှင့် လူငယ်တစ်ယောက်၏ မေးခွန်း...

"အင်း...နှလုံးခုန်တာလည်း မှန်သွားပါပြီ၊ ပရက်ရှာနည်းနည်းလေး
ကျတာကလွဲရင် ဝမ်းထဲမှာ တော့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး"

ဆရာဝန်ပါလား ဟူသောအသိဖြင့် နားကြပ်လွယ်ထားသောသူကို
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ခုလောလောဆယ်၌ ကျွန်မစိတ်၊ ကျွန်မအတွေး၊ ကျွန်မ၏
ခံစားမှုများ သည် ကွက်လပ်...

ဘယ်ရောက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟု ဘာကိုမှ မသဲကွဲသေး၊ ဆ
ရာဝန်က ဆက်လက်၍ ...

"အင်းနားအင်ဂျူရီ (Inner injury) တော့ ဘာမှ မရှိဘူး...။ နဖူးကဒဏ်
ရာပဲ စောင့်ကြည့်ရမှာ ပဲ။ သူ့မှာ ပုံမှန်သတိ မရှိရင် တော့ နျူရိုဝဒ် (Neu
ro Ward) တင်သင့်ရင် တင်ရမှာ ပေါ့"

"အင်းနားအင်ဂျူရီဆိုတဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ ဒဏ်ရာမရှိလို့ ဘယ်ခွာရကမှ သွေးမထွက်တာပေါ့။ ဆေးရုံတော့တင်လို့ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ အိမ်မှာပဲ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဆေးရုံဆိုရင် ကားတိုက်တယ် ဘာတယ်နဲ့ ပုံကြီးချဲ့နေကြဦးမယ်။ ခုဟာက သူ့ဟာသူ ကားရှေ့မှောက်လျက်လဲတာပဲလေ"

"ကားရှေ့မှောက်လျက်လဲတာ" ဆိုသော အဘွားကြီး၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အလုံးစုံသော ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများကို ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် ပြန်လည်သိရှိခွင့် ရလိုက်တော့သည်။ ။

"ဟိုလူကြီး သေပြီထင်တယ်"

"ငါလူသတ်ခဲ့ပြီ"

စောစောဆီက ဘာခံစားမှုမှ မရှိသေး၍ တည်ငြိမ်နေသော နှလုံးသားသည် အကြောက်တရားများ အဟု န်ပြင်းစွာ စီးဆင်းဝင်လာသဖြင့် ရင်ခုန်နှုန်း အဆမတန်မြန်လာသည်။ ။

"ခင်ဗျား သတိရပြီနော်"

သက်တူရွယ်တူလူငယ်တစ်ယောက်၏ အကြင်နာပါသော အမေးစကားကို ဆက်လက် ကြားနာရ၏ ...။

"ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်... ညကြီးမင်းကြီး မိုးထဲရေထဲမှာ တအားစွတ်ပြေးပြီး ကားရှေ့မှာ လဲကျသွားတာ ကျွန်တော် ဘရိတ်ဖမ်းမြန်လို့ မဟုတ်ရင် ခင်ဗျား ကားဘီးအောက် ရောက်ပြီ"

"ရှင်"

"မကြောက်ပါနဲ့ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ သိပ်လန့်နေသလိုပဲ...၊ ဆေးကုပေးမယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ နေသလဲ၊

ဖုန်းဆက်ပေးလို့ ရမလား"

"အိမ်"

ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိ...မိဘမရှိ၊ အဆောင်မှာ နေသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လူသတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမ။

"ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားအိမ်ဘယ်မှာ လဲ... အိမ်ကစိတ်ပူနေမှာ ပေါ့... ကျွန်တော်တို့ ကူညီပြီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်၊ ပြောနိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာပါ ပြောပြပါလား"

သူမေ့မြောနေခြင်းမရှိ၊ သူ၏ ဦးနှောက်နှင့် သူ၏ အသိဉာဏ်သည် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ... အရာခပ်သိမ်းကို ပြန်လည် သတိရခဲ့ပြီ...

ကျွန်မဘာပြောရမလဲ၊ အဖြစ်မှန်တွေကို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကဖြင့် ကျွန်မ၏ အသက်နှင့် အမျှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြနိုင်ပါ...

ကျွန်မကို လူသတ်သမားအဖြစ်နှင့် သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှ သာ "မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ခြင်း" ဟူ၍ သူလျှောက်လဲရမည်။

"ခု...ဘာပြောရမလဲ"

ကျွန်မ မျက်စိတစ်ချက်မှိတ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ချိန်မှာ ပင်...

မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် အံ့သြချီးမွမ်းရလောက်အောင် တစ်ဏှာပွဲတည်းဟူသော ရုတ်တရက် တစ်မူဟုတ်ခြင်း အသိဉာဏ်တစ်ခုက လင်းလက်လာသည် ။

ဒါသည် ပင် ယောက်ျားသားတို့ ထက်သာ လွန်သော မိန်းမသားတို့၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ပင် ဖြစ်ပါ၏ ...။

"အိမ်... အိမ်... ကျွန်မအိမ်ဟုတ်လား...၊ ကျွန်မမသိဘူး...၊ အို ကျွန်မ ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါလားရှင်..."

"အို...မိန်းကလေးနယ်"

"ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မတောင် ဘယ်သူမှန်း မသိတော့ပါလား... ကျွန်မ ကို ဘယ်ကတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ... ကျွန်မဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မဘယ်သူလဲရှင်..."

မြန်မာပြည်မှာ ယခုကဲ့သို့ အလုံးစုံမေ့သွားသောလူနာ မတွေ့ဘူး သေးပါဟု စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်တစ်ဦး၏ ဆောင်းပါးကို မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ကျွန်မဖတ်ဖူးသည် ။ သို့သော် ဖရန်တယ်လု Frontal lobe ခေါ်သော နဖူးထိပ်မှ ဦးနှောက်နေရာကို ထိခိုက်မိလျှင် အတိတ်မေ့နိုင် သည် ဟု အဆိုရှိ၏။

ရုပ်ရှင်နှင့် ဗီဒီယို ဇာတ်လမ်းများ စွာတွင် အတိတ်မေ့ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပင် ဘယ်သူမှန်းမသိသော ဇာတ်လမ်းများ စွာ ကြည့်ခဲ့ဖူး၍ ထိုဇာ တ်ဝင်ခန်းများမှ မင်းသမီးများ အတိုင်း ကျွန်မက ခေါင်းနှင့် နဖူးကို လ က်နှင့် အုပ်ကိုင်ကာ-

"အို... ခေါင်းထဲကနာပြီး အုံ့ခဲ့နေတာပဲ"

ဆရာဝန်က မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီး-

"အန်ချင်သလားဟင် ရင်ထဲကရော ဘယ်လိုနေလဲ"

ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောထိပြီး ဦးနှောက်တွင်းသွေးယိုစီးလျှင် ခက်ပြီဟု ဆရာဝန် ထင်သွားပုံရသည် ။

ဤရောဂါကလည်း နားကြပ်နှင့် ဘယ်လိုမှ စမ်း၍ မရသဖြင့် ကျွန်မ

၏ အိုက်တင်များကို ကြည့်ပြီး ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင်ပင် စိုးရိမ်နေရှာသည်

။

"ဟင့်အင်း မအန်ချင်ပါဘူး... ခေါင်းထဲကနာပြီး မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေတာကလွဲရင် ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ်"

"ဒါဆို ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး ညကဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ"

"ညက"

"ဟုတ်တယ်လေ ညကမင်္ဂလာခုံက လမ်းကြားတစ်ခုထဲမှာ ခင်ဗျားကို တွေ့ခဲ့ကြရတာ အဲဒီမှာ နေသလား"

ကျွန်မက နက်ရှိုင်းစွာစဉ်းစားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကိုမှေးမျက်ခုံးကိုရှုံ့၍ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး နောက်မှာ ...

"ဟင့်အင်း...အို...ကျွန်မ...ကျွန်မ...ကျွန်မ နာမည်ကိုတောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ပါဘူးရှင်..."

နဖူးနှင့် ခေါင်းကိုလက်နှင့် အုပ်ပြီး သိပ်စိတ်ရှုပ်သည့် ဟန် လုပ်ထားလိုက်ရသည် ။

"ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

စိတ်စောစိတ်ပူတတ်ဟန်ရှိသော အသက်ငါးဆယ်ကျော် အဘွားကြီးက...

"ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ မင်းတို့ က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုခေါ်လာကြတာလဲ"

"မေနေစမ်းကွာ...လာဒေါက်တာ အိမ်ရှေ့မှာ ပဲ စကားပြောရအောင်..
.."

"ခဏလေး ကျွန်တော် ဖီဘာ တိုင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်..."

ပြဒါးတိုင်လေး ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာသည်။ ။ ပြဒါးတိုင်လေး အေးစက်နေသဖြင့် အာနှင့် လျှာတွေပူနေပြီမို့ အဖျားရှိပြီဟု ကိုယ်တိုင် သိလိုက်ရပါပြီ။

"တစ်ရာတစ်။ ညကအအေးမိသွားလို့ ဖြစ်မှာ ပါ။ ကျွန်တော် ဆေးပေးခဲ့ပါမယ်"

ဆရာဝန်နှင့် အဘိုးကြီးထွက်သွား၍ အဘွားကြီးနှင့် သူသားဖြစ်သူတို့ ကျန်ရစ်၏။

"ကလေးမ စဉ်းစားစမ်းပါဦး...၊ မင်းအိမ် ဘယ်မှာ လဲဆိုတာ"

"လောလောဆယ်တော့ ကျွန်မ ဘာမှ ကိုစဉ်းစားလို့ မရတာပါရှင်..."

"ဒီလိုဆိုရင် ဆေးရုံတင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်သား၊ အိမ်မှာ ကြာကြာထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

အရာရာကို ဆန္ဒစောပုံရသော အဘွားကြီးသို့ သူသားက-

"ဆေးရုံတင်ရင် အမှုတွေဘာတွေဖွင့် နေရဦးမှာ မေမေ စိုးရိမ်တယ်ဆို"

"ဘာဆိုလဲ ကားရှေ့မှောက်ရက်လဲလို့ ခေါ်လာတာပဲ၊ သူ့မှာ ကားတိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာမှ မရှိဘဲ"

"ဆရာဝန်တွေက သိမှာ ပေါ့"

"ဆေးရုံ..."

"အမှုဖွင့်"

ဆိုသောစကားများကြောင့် ခြေဖျားမှ စ၍ ကိုယ်အထက်ပိုင်းအထိ

ကျင်ခဲတောင့်တင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် ...။

ကျွန်မ လူသတ်ခဲ့သည် လေ...

ဆေးရုံရောက်သည် နှင့် ဤအကြောင်းအရာက အထူးစစ်ဆေးနေစရာမလိုပဲ အလွယ်တကူ အမှုပေါ်ပေတော့မည်။

ဟိုလူကြီး သွေးတွေနဲ့ လဲကျသေဆုံး သို့မဟုတ် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရသောနေရာနှင့် ကျွန်မကိုတွေ့သောနေရာက သိပ်ဝေးကွာလှမည်မထင်။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကျွန်မမိုးရေထဲမှာ ပြေးနိုင်လှ နှစ်ဖာလှဲသုံးဖာလှဲပေါ့...

"ဟင့်အင်း ကျွန်မဆေးရုံမတက်ချင်ဘူး၊ ကျွန်မအိမ်ပဲ ကျွန်မပြန်မယ်"

"ဟာ...မိန်းကလေး အိမ်ကို မင်းပြန်သတိရပြီ ဟုတ်လား..."

"အင်း"

"ဝမ်းသာစရာပဲ အန်တီတို့ လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်"

"ဒေါက်တာ ဘယ်လိုညွှန်ကြားမလဲဆိုတာ နားထောင်ပါဦးမေမေ"

"ဟင့်အင်း နေပစေ၊ ဆေးရုံတက်သင့်ရင်လည်း ကျွန်မအိမ် ကျွန်မပြန်ရောက်မှ ပဲ တက်တော့မယ်...ကျွန်မပြန်တော့မယ်"

အိပ်ရာမှ ကျုံးရုံးလူးလဲထပြီး စောင်ကို ခွာချလိုက်ချိန်မှာ ...

အိုဗာတင်းတစ်ခွက်နှင့် ဆေးတောင့်ဆေးလုံးများကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သယ်ဆောင်လာသည် ။ သူတို့ နောက်မှ အဘိုးကြီးနှင့် ဆရာဝန်ပါ ပြန်ဝင် လာပြီး...

"ဆေးသောက်ပြီး ခဏပြန်နားနေလိုက်ပါ"

"မဟုတ်ဘူး ဆရာ... သူကသူ့အိမ်ကို ပြန်သတိရပြီတဲ့ သူပြန်တော့မယ်တဲ့ ..."

"ဟုတ်လား သတိရပြီလား...၊ ကဲ...ဆေးနဲ့ အိုဗာတင်းလေး သောက်လိုက်ပါဦး။ ပြီးရင် အန်ကယ်တို့ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်..."

"အဘွားကြီးက သိပ်ကျေနပ်ပုံမရ၊ သူ့ခင်ပွန်းကို ဟန့်တားချင်ပုံရသော်လည်း လိုက်မပို့၍ မဖြစ်ကြောင်း သိရှိစွာ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ပေ...။"

"ကိုယ်ထဲမှာ ဘယ်လိုနေသလဲ ကိုက်ခဲနေသလား"

"ဟင့်အင်း...ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်နေတာ တစ်ခုပါပဲ"

"အအေးမိသွားလို့ ဖျားတာပါ ကောင်းသွားမှာ ပါ။ ခေါင်းထဲက ဘယ်လိုနေလဲ ပြန်စဉ်းစားလို့ ရပြီလား"

"အို"

ကျွန်မအားလျှော့စွာ အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်တော့သည် ။

ယခုမှ တကယ့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲပါ...

ကျွန်မနေသော ကြို့ကုန်းမှ အဆောင်လေးဆီသို့ သူတို့ ကို လိုက်ပို့ခိုင်း၍ မဖြစ်ပါ... ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မပြန်ရဲ...

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ၊ ရဲတွေက ကျွန်မကို လာရှာနေလောက်ပြီ...

"အို...ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ"

"ညတုန်းက ဒီအိမ်က ကားတစ်စင်းလုံး ကျွန်မကို တက်ကြိတ်လိုက်ပါတော့လား..."

"ကျွန်မလိုမိန်းမတစ်ယောက် ဒီလောကမှာ အသက်ဆက်ရှင်နေလို့ ရော ဘာအကြောင်း ထူးတော့မှာ လဲရှင်..."

စိတ်ထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းကင်းမဲ့စွာ၊ တွယ်ရာမဲ့စွာ အားငယ်လွန်းစွာ တွေးပြီး ကျွန်မ ငိုချလိုက်မိပါတော့သည်။ ။

"တကယ်တော့ သူ့ဘာကိုမှ တိတိကျကျ ပြန်သတိမရသေးဘူး ထင်တယ်အန်ကယ်"

လူငယ်က ဆရာဝန်ကိုပြောလိုက်၍ ...

"အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကိုခဏနားခိုင်းထားပြီးမှ နျူရိုကိစ္စကို ဆက်စဉ်းစားခိုင်းကြတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား"

"ကဲ...အန်ကယ်ပြန်တော့မယ်ကိုထူး အိမ်ပြန်ပြီး ဆေးရုံပြေးရဦးမယ်..."

"ဟုတ်ကဲ့၊ အန်ကယ် ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါ့မယ်"

ကိုထူး...တဲ့ ၊ နာမည်အပြည့်အစုံတော့ ရှိဦးမှာ ပါလေ...

ကိုထူးက ကျွန်မကိုစိုးရိမ်သလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ဆေးအိတ်ကိုဆွဲ၍ ဆရာဝန်၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ ။

သူ၏ အကြည့်ထဲတွင် စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ခြင်းဟူသော သာမန်ခံစားမှုမှ လွဲ၍ ဘာမှ မရှိပါ။

ကျွန်မ၏ ရုပ်ရည်မှာ မြင်သူတိုင်းစွဲမက်စေသော အလှများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမရှိရုံမက...

စိန်၊ ရွှေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာဆိုသော မိန်းမသားတို့ ၏

ကြွယ်ဝခြင်း အဆင်းတန်ဆာလည်း ဘာမှ မပါရှိပေ...။

သူတို့ ထွက်သွားပြီးနောက် အဘိုးကြီးက ကြင်နာစွာကြည့်၏။ အဘွားကြီးကဖြင့် ဖြစ်နိုင်လျှင် သူ့သားပြန်မလာမီမှာ ပင် အိမ်ပေါ်က မောင်းချပစ်ချင်ပုံရသည် ။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး ကံကောင်းပါတယ်၊ ညကလေဆိပ်ကို နိုင်ငံခြားဧည့်သည် သွားကြိုတာ လေယာဉ်ကဒီလေး(Delay) ဖြစ်နေလို့ တော်တော်နဲ့ မရောက်လာပဲ ကြာလိုက်တာ၊ ဧည့်သည် ရောက်လာသူကို ဟိုတယ်ပို့ပြီး ဗိုက်ဆာလို့ ညစာဝင်စားတော့ပဲ ဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီ တစ်ခါကားပျက်တော့ အိမ်ပြန်နောက်ကျရတဲ့ အချိန်မှာ မင်းကိုတွေ့လို့ ကယ်လာနိုင်ခဲ့တာ ကားနဲ့ မတိုက်မိတဲ့ အတွက် မင်းရောဘဘတို့ ပါ ကံကောင်းကြတယ်။ မဟုတ်ရင် ဆေးရုံရောက် ရဲစခန်းရောက် ဖြစ်ကြရတော့မှာ ..."

အဘိုးကြီး၏ နောက်ဆုံးစကားဖြစ်သော "ဆေးရုံ" နှင့် "ရဲစခန်း" ဆိုသည့် စကားကို ကျွန်မ ချောက်ချားစွာ ကြားလိုက်ရပြီးနောက်မှာ -

"ဘဘကြီးနဲ့ ကြီးကြီးရယ်... သမီးရှိခိုးပါတယ်၊ သမီး ဒီအိမ်ကပြန်ပါရစေတော့ သမီးကို ခုလိုတစ်ညတာ ကယ်တင်ထားတာ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ၊ သမီး သွားပါရစေတော့ရှင်..."

"သမီးရဲ့ အိမ်ကို ပြန်စဉ်းစားလို့ ရပြီလား"

"ဟင်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...ရပါပြီ"

"တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ရော မှတ်မိလား"

"အိမ်မှာ ဖုန်းမရှိပါဘူးရှင်"

"ဘယ်မှာ နေတာလဲ"

"ရန်...ရန်ကင်းမှာ "

စိတ်ထဲပေါ်လာသောနေရာကို ရမ်းပြောလိုက်သဖြင့် အဘွားကြီးက

"ဒါဆိုလည်း အဝေးကြီး မဟုတ်ပါဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သွားတတ်ပါတယ်။ ပြန်ပါရစေတော့နော်"

"သားပြန်လာတော့ ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ..."

"နေ...နေ...ပါစေရှင်"

"ဪ...ကိုသန့်ဇင်ရယ်၊ ညကတောင် တစ်ယောက်ထဲ တွေ့လာတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ခုလိုမနက်ခင်းမှာ သူ ဘာမှ မပြန်ရဲစရာရှိလဲ၊ မေ ကားခ ပေးလိုက်မယ် တက္ကစီနဲ့ ပြန်ပစေပေါ့..."

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်...ဪ...ကျွန်မအဝတ်တွေရော...၊ ကျွန်မကို ယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောမိသည် ။"

"မချို့ကို လှန်းခိုင်းထားတယ်၊ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်...၊ လာ ကိုသန့်ဇင် မိန်းကလေး အဝတ်လဲပစေ"

မေ...ဆိုသောမိန်းမကြီးသည် သူ့ခင်ပွန်းကို ပြောပြနေပေလိမ့်မည်။

ညကြီးမင်းကြီး တွေ့လာသော မိန်းကလေးမို့ အကောင်းလား၊ အပျက်လား မပြောနိုင်ကြောင်း...

သားက သူ့အိမ်သို့လိုက်ပို့လျှင် သူ့အိမ်သို့ပြီး ဒီလိုလမ်းပေါ်က မိန်းကလေးမျိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ကြောင်း...

...များ ပြောကြားမည်မှာ မလွဲနိုင်ပါပေ...

အဝတ်တို့ သည် ကောင်းစွာ ခြောက်သွေ့ခြင်း မရှိသော်လည်း ... အေးစက်စက် အဝတ်များကိုပင် ဝတ်လိုက်ရသည် ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်း

စိမ့်တက်လာ၏။

"ရော့... ကားခတဲ့ ၊ ကျွန်မကို လမ်းထိပ်ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ ၊ အစ်ကိုလေး ပြန်မလာခင် မြန်မြန်သွားကြတဲ့ ၊ လာအစ်မ"

ကျွန်မကလည်း လမ်းမှာ လဲကျပြီး သေကာမှ သေရော ဒီအိမ်ရိပ်က လွတ်ရင်ပြီးပါပြီ။

မချို့ဆိုသောကောင်မလေး၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်လာချိန်မှာ ... ဦးသန့်ဇင်က တစ်ခုခုပြောမည်ပြုဆဲ၊ မေဟု အမည်ရသော အဘွားကြီးက သူ့ခင်ပွန်း၏ လက်ကိုပါဆွဲပြီး တားမြစ်လိုက်သဖြင့် သူတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ။

"ဒါဘာလမ်းလဲဟင်"

"တေးနုယဉ်လမ်း၊ ၇ မိုင်ခွဲ"

တစ်ညတာ ခိုနားခဲ့ရသောခြံကိုလည်း ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည် ။

သိပ်ပြီးခေတ်မီလှသော တိုက်ကြီးမျိုးမဟုတ်၊ သာမန်နှစ်ထပ်တိုက် ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့်သာ ဖြစ်သည် ။ ခြံရှေ့တွင် ခြံ၏ အမည်ကိုလည်း ရေးထိုးထားခြင်းမရှိ၊ ခြံနံပါတ်၏ ဆေးများ ပင် ခပ်ပြယ်ပြယ်...။

ကိစ္စမရှိပါ သိစရာလည်း မလို၊ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ရောက်ဖို့ လည်း အကြောင်းမရှိ၊ လာခဲ့လျှင်လည်း အဘွားကြီးက မောင်းထုတ်မှာ သေချာသည် ။

"အစ်မအိမ်က စိတ်ပူနေမှာ ပဲနော်၊ ညက ပြန်မလာလို့ လေ"

"အေးပေါ့"

"အစ်မမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လည်း မပါဘူးလား"

လက်ထဲမှာ ငွေငါးရာကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည် မှ လွဲ၍
ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါ။

သည် ကောင်မလေးပြောမှ သတိရသည် ။

"စလင်းဘက်(ခ်)"

"အို... ကားထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ မြတ်စွာဘုရား ဒုက္ခပါပဲ လူသတ်သ
မားကို ရဲကပညာသုံးပြီးတော့တောင် ရှာနေစရာမလိုဘူး၊ အဆောင်လိပ်
စာတွေ၊ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေ၊ အသုံးစရိတ်တွေရေးထားတဲ့ မှတ်စုစာ
အုပ်ထဲမှာ အကုန်ရှိတယ်။ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံလေးတောင် ပါလိုက်သေးတ
ယ်"

"ခုလောက်ဆို အဆောင်ကို ရဲတွေလာရှာကြရောပေါ့"

"ဟိုလူကြီး သေပြီလား"

"မသေရင်တောင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာနဲ့ ဆေးရုံ ရောက်နေရောပေါ့"

ရင်တွေ လှုပ်လှုပ်ခုန်လာသည် ...။

ပြည်လမ်းဘက်ထွက်ရာမှာ ကုန်းတက်ကလေးမို့ ပစ်လွဲချချင်လော
က်အောင် စိတ်ရောလူပါ နွမ်းနယ်နေချေပြီ။

လမ်းလျှောက်သောအရှိန် ဆေးရှိန်များကြောင့် ချွေးများ စို့တက်လာ
၏။

"ကဲ...ကဲ... ညီမလေးပြန်တော့"

"လမ်းထိပ်မှာ ကားလိုက်ငှားပေးမယ်လေ"

"နေပါစေတော့ကွယ် ကျေးဇူးပဲ၊ ပြန်တော့နော်"

"ကြည့်နေ အစ်ကိုလေးပြန်လာရင် မေမေကြီးနဲ့ ပြဿနာတက်လိမ့်"

မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"အစ်မကို ပြန်ခိုင်းလိုက်လို့ ပေါ့"

"ဟင်"

"သူ့ကားနဲ့ တိုက်မိတယ်ထင်ပြီး ခေါ်လာတာကို မေမေကြီးကဆူနေတာ... အစ်ကိုလေးနဲ့ ဘာကြီးက သိပ်သဘောကောင်းတယ် မေမေကြီးကသာ စူပုပ်နေတာ..."

"ကဲ...မချို့ပြန်တော့ကွယ်"

"သွားတော့နော် အစ်မ"

"ဪ... အစ်ကိုလေးဆိုတဲ့ လူရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲဟင်"

"ထူးသန့်ဇင်တဲ့ "

ကယ်တင်ရှင်၏ အမည်ကို သိထားချင်၍ မေးမိရုံမှ လွဲ၍ နောက်ထပ် ပတ်သက်စရာ မရှိတော့ပါဟူ၍ ကျွန်မ ထင်မှတ်ယုံကြည်လိုက်သည်

။

အခန်းသုံး

အဆောင်မှာ ထားရှိသော တယ်လီဖုန်းက သိပ်ပြီး ဆက်ရခက်သည် ။ ကြာမြင့်စွာခေါ်ပြီးမှ -

"သန်းသန်းစောကို ခေါ်ပေးပါ"

"အခုစကားပြောတာ ဘယ်သူလဲ"

"နယ်ကပါ သုံးဆယ်ကဆက်နေတာ မြန်မြန်ခေါ်ပေးနော်..."

အဆောင်၏ တယ်လီဖုန်းကို စောင့်ရသော အန်တီနွဲ့၏ တူမလေးက ခပ်အူအူခပ်အမို့ ကျွန်မက အရေးကြီးဟန်ဖြင့် တမင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

အမှန်က ကျွန်မသည် ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံတစ်နေရာမှ ဆက်နေခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

"သန်းသန်းပါ မေမေလားဟင်"

မောဟိုက်စိုးရိမ်မှုများ ဖြင့် သန်းသန်း၏ အသံသြကြီးကို ကြားရပြီးချိန်မှာ ...

"ဟေ့ သန်းသန်း တို့ ပါမဒီနွယ်ပါ"

"ဟင်...သုံးဆယ်ကဆို"

"မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်မလေးအကြားမှားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...ဒီမှာ ..."

ကျွန်မတို့ ဝန်းကျင်မှာ သစ္စာစကားသည် ရှားပါးပစ္စည်း ဖြစ်၏။

"ဟေး...မဒီနွယ် ယူညက ဘာလို့ ပြန်မလာတာလဲ"

"မိုးတွေသိပ်ရွာနေလို့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တဲ့ အစ်မကြီးအခန်းမှာ ပဲ အိပ်လိုက်တော့တယ်၊ ဒါနဲ့ ..."

အသံကိုတည်ငြိမ်အောင် မနည်း ကြိုးစားထိန်းသိမ်း၍

"ဒါနဲ့ ...အဆောင်မှာ ဘာထူးခြားသေးလဲ...ဟင်"

"ဘာကိုထူးခြားရမှာ လ"

"ဪ...ကိုယ့်ဧည့်သည် တွေ ဘာတွေများ ကိုယ့်ကို လာရှာသေးလားလို့ ပါကွာ"

"မဒီ ယူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"အို...ကိုယ်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"တို့ နဲ့ အတူနေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်မှာ မဒီနွယ်ဆီ ဘယ်ဧည့်သည် များ လာဘူးလို့ လဲ"

"ဟုတ်သား"

"ဒါများ အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေသေးတယ်"

"အေးကွာ ဆောရီး... ကိုယ်မရှိတုန်း အဆောင်မှာ ဘာများ ထူးခြားသေးလဲလို့ ပါ"

"မိုးကောင်းက မလုကာလေးဆီကို အချိန်မီ ငွေမရောက်လို့ ဆိုပြီး

အဘွားကြီးပွမ်တယ် ဒါပဲ"

"ဒါဆို အဆောင်မှာ ဘာမှ မထူးခြားဘူးပေါ့နော်"

"အေး အဆောင်မှာ တော့မထူးခြားဘူး မဒီနွယ် ယူပဲနည်းနည်း ထူးခြားနေတာ..."

"ဟင်..."

ကျွန်မလန့်သွားပြီးမှ စကားသံ အိုက်တင်ပြောင်း၍ -

"အဟဲ...ကိုယ်လည်း မထူးခြားပါဘူးကွာ၊ ဒါပဲ...ကိုယ်ခဏနေ ပြန် လာခဲ့မယ်နော်"

"လာလေ"

"ဒါပဲကွာ ကျေးဇူးပဲ"

သန်းသန်းစော၏ စိတ်မရှည်သံကို ဆက်လက် နားမထောင်ရအောင် တယ်လီဖုန်း ချပ်လိုက်ရသည်။ ။

အဆောင်ကိုတော့ ဘာပြဿနာမှ ရောက်မလာဘူး ဆိုပါလား...

ဖြစ်နိုင်ရင် ညကသွေးပျက်မတတ် ကြောက်ရွံ့ခဲ့ရသောနေရာကို တစ်ခေါက် ပြန်သွားကြည့်ချင်မိသည်။ ။

"ကားနှင့် အလောင်းကြီးက ဒီတိုင်းပဲလား။ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွားပြီး သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်လိုက်ပြီလား..."

တရားခံတို့ မည်သည် မိမိပြစ်မှု ကျူးလွန်ထားရာနေရာကို တိတိဆိုးဆိုး လာရောက်ကြည့်ရှုလေ့ ရှိတတ်သည် ဟု မှုခင်းထဲမှာ ဖတ်ဖူးသည်။ ။ ယခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံနေရပါပြီ။

တယ်လီဖုန်းချပြီး စတိုးဆိုင်ထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ ။ စိတ်တွေ ယောက်

ယက်ခတ်နေသော်လည်း ယခုချိန်မှာ ဘာကိုမှ မလှုပ်ရှား မစွမ်းဆောင်ချင်။

နွေးထွေးသောအိပ်ရာတစ်ခုပေါ်မှာ အားရပါးရ အိပ်စက်လိုက်ချင်သည်။

"အဆောင်ကိုပဲပြန်မှ ပါ"

မိမိပိုင်ဆိုင်သော ကျောချစရာတစ်နေရာရှိရာ အရပ်သို့ ပြန်ရမည်လေ...၊ ဤနေရာမှ လွဲ၍ မိမိပိုင်ဆိုင်နားခိုရာနေရာ ဤကမ္ဘာမြေမှာ တစ်နေရာမှ မရှိပါချေ...။

အငှားကားတစ်စင်းက သုံးရာတောင်းသည် ငြင်းမနေတော့ပါ။ အမြန်ဆုံးပြန်ချင်ပြီမို့ တက်စီးခဲ့ရသည်။

လမ်းထဲရောက်တော့လည်း စိတ်တွေပြန်လည် ပူလောင်လာသည်။

"အခုမှ ရဲတွေရောက် လာပြီး ငါနဲ့ များ တည့်တည့်တိုးမလား"

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့ ကဲကြည့်မိသည်။

"မဒီဆောင်"

ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့မှာ တမင်ရပ်မခိုင်း...

ခြံထဲကို အသေအချာလှမ်းကြည့်ပြီး နှစ်ခြံကျော်သွားမှ ...

"အဲ...အဲ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီခြံရှေ့သာရပ်ပါ"

အဆောင်ရှေ့ကွက်လပ်မှာ ရဲတွေလူတွေရှိနေလျှင် ဆက်မောင်းခိုင်းမည်။ သည် ကားနှင့် ပင် ပြန်လိုက်တန်လိုက်သွားမည်။ ကျွန်မ၏ အတွေးက ကောင်းမွန်လျော်ကန်ပါ၏။ သို့သော် နှစ်ခြံလောက် ပြန်လျှောက်ခဲ့ရပြီး...

"ဘယ်လိုပါလိမ့်"

ဆိုသောအကြည့်ဖြင့် ပြန်ကွေ့မောင်းလာသော ကားဆရာကပင်
ငုံကြည့်သွားသော်လည်း ကျွန်မကတော့ ခပ်တည်တည်ပုံစံမျိုး သရုပ်
ဆောင်လိုက်ရသည်။ ။

အဆောင်ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဖုန်းစောင့်ရင်း ငိုက်နေသော ကောင်မလေး
ကိုပင် အသံမပေးတော့ပဲ အဆောင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

ကျွန်မနေရသော ခြောက်ယောက်ခန်းမှာ လေးယောက်က နေ့ခင်း
အလုပ်သွားရသည်။ ။ ထိုလေးယောက်မှ နှစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီမှာ နှစ်
ယောက်က စတိုးဆိုင်မှာ သန်းသန်းစောက အဝေးသင်တက္ကသိုလ် စာ
မေးပွဲလာဖြေသူ မကြာမီ ပြန်မည်။

ရေချိုးခန်းမှ အသံကြားရသဖြင့် သန်းသန်းစော ရေချိုးနေကြောင်း
သိရသည်။ ။

ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်များကို အမြန်ချွတ်ပြီး အိမ်နေရင်းအဝတ်
နှင့် လဲလှယ်ရ၏။ စိုထိုင်းထိုင်းအဝတ်များ ပင် ကျွန်မ၏
ကိုယ်ပူရှိန်ကြောင့် ခြောက်သွေ့သွားပြီ။

ညဝတ်အိပ်သော ဖလန်နယ်အင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်လိုက်ချိန်မှာ ကျွန်မ
အတွက် ရွှေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပြန်တွေ့ရသလို တန်ဖိုးရှိလှချေ၏။

ကျွန်မ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး...

ကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော စလင်းဘတ်(ခ်)ထဲတွင် ညဝတ်ဆွယ်
တာအနက်ရောင် ကရင်ပတ်ဖ်၊ နှုတ်ခမ်းနီဘူးနှင့် ငွေခုနစ်ရာခန့်သာ ပါ
ရှိသည်။ ။ ထိုငွေသည် လည်း ကျွန်မ၏ ချမ်းသာသမျှသော
ငွေအကုန်လုံးဖြစ်သည်။ ။

ငွေဆုံးပစေ...ကျွန်မ နှမြောမနေတော့ပါ။ သည် စာအုပ်ငယ်လေး ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းက ဘုရားမတာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

အကယ်၍ သာ

ကားပေါ်မှ လူကြီးသေဆုံးခဲ့ပါလျှင်လည်း ကျွန်မကိုလွယ်လွယ်နှင့် ခြေရာခံ၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

သို့ပါသော်လည်း ...

စိတ်အေးလက်အေး စိတ်ချလက်ချဖြင့် သည် နေရာမှာ ကျွန်မဆက် နေ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြင့် ကျွန်မကို သက်ဆိုင်ရာ က တွေ့ရှိအောင် ရှာဖွေကြပါလိမ့်မည်။

ကိုယ်ပူရှိန်က မြင့်လာသည် ။ မျက်စိပင် မဖွင့်ချင်တော့ပါ၍ ကျွန်မ ၏ တစ်ခုတည်းသော ပိုင်ဆိုင်မှုဖြစ်သည့် ခေါက်ခုတ်လေးပေါ်သို့လှဲချပြီး စောင်ခြုံ၍ ကွေးလိုက်ရသည် ။ ကိုယ် က ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသော်လည်း ကျွန်မ၏ ခြေဖျားနှင့် လက်ဖျားများက အေးစက်လျက်...

"အင်း...မနက်ထမင်းတစ်နပ်ကိုချက်စား ညစာကို စားသောက်ဆိုင် မှာ စားပြီး ခုလိုကျောချစရာ တစ်နေရာလေးရှိရာကနေ ထပ်ပြီး လွင့်စဉ် ရဦးတော့မှာ ပေါ့လေ"

"မဒီနွယ်" ဆိုသည် ကပင် ကျွန်မ၏ နာမည်ရင်း မဟုတ်ပါချေ။

ဘဝသစ်တစ်ခုကို မွေးဖွားချိန်က ပေးထားခဲ့သော အမည်ဖြစ်လေသ ည် ။

ထိုသို့ သင့်မျှနေသော ဘဝလေးတစ်ခုကို ကံဆိုးစွာပင် ဤနေရာမှာ အဆုံးသတ်ရပေတော့မည်။

ဆက်လက် တည်ဆောက်ရပေဦးမည့် ဘဝသစ်တစ်ခုကို မစဉ်းစားနိုင်သေးပါ။

ဟိုမှာ သောက်ခဲ့သော ဆေးများ ထဲတွင် အိပ်ဆေးများ ပါလေသလားပင်...များ သောအားဖြင့် အအေးမိခြင်းကို ကာကွယ်သည့် ဘာမီတွန်လိုဆေးမျိုးသည် ငိုက်မြည်း အိပ်စက်စေနိုင်သည် လေ။

သွေးပျက်ဖွယ် ချောက်ချားမှုများအားလုံး လက်ရှိ အသိဉာဏ်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ဝေးဝေးသွားပြီး နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာ ...

ကျွန်မ၏ အသိဉာဏ်ကို ကန့်လန့်ကာ အမည်းကြီး ကာဆီးလိုက်သည် သို့ပင် အရာခပ်သိမ်းသည် ပိန်းပိတ်အောင် မည်းမှောင်သွားပြီး ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါပြီ...
